

ליאור ווטרמן ויונתן לוי מר עולם

מערכה ראשונה, ארבע תמונות ראשונות

תמונה ראשונה: חובש טיפה

פסוטה: אתה חובש טיפה, מרדכי?

מרדכי: מה?

פסוטה: אתה חובש טיפה, מרדכי? אתה רוצה להיות איתי רגע?

מרדכי: אוקיי.

פסוטה: שאלתי אם אתה חובש טיפה?

מרדכי: מה זאת אומרת?

פסוטה: חובש או לא חובש?

מרדכי: לא. (ץז) אאוץ'!

פסוטה: חובש או לא חובש?

מרדכי: לא חובש (ץז)

מרדכי: חובש, חובש (פאזזה)

פסוטה: שים את הפלנלית. אני חובש?

מרדכי: (עם פלנלית לעיונו) כיפה (ץז) אני חובש כיפה! (ץז) די, אמרתי! (ץז) כיפה! (ץז)

כיפה! (ץז)

אוקיי! אני חובש טיפה? (פסוטה מחייכת)

פסוטה: טיפה סרו –

מרדכי: סרוגה (ץז) אני חובש טיפה סרוגה (ץז) סרו – שרופה? סרו – סרוחה? אני חובש

טיפה סרוחה?

פסוטה: פנטסטי, הנה, תפלוט את המנשך. (מרדכי יורק מנשך לכף ידה של פסוטה) אתה

רואה שהכול בא ממך?

מרדכי: אפשר לפרש את זה לכל מיני כיוונים.

פסוטה: רמון מלמד אותנו להגיע לידע החבוי שכבר נמצא בנו.

מרדכי: עם זה אני דווקא מסכים.

פסוטה: דווקא. עם זה אני "דווקא".

מרדכי: כן, אבל אמרתי שאני דווקא מסכים.

פסוטה: יש לי הרגשה, מרדכי, שאתה מפספס פה איזו נקודה.

מרדכי: מה אני מפספס? יכול להיות...

פסוטה: אתה משתף פעולה והכול טוב ויפה, אבל... אתה עדיין... זכוכית חלבית, אתה לא...

אני עדיין מרגישה מין מעטה כזה.

מרדכי: תראי, זה די נכון, אני עדיין לא מרגיש מספיק בטוח, מבחינת האמון... עוד לא הסבירו

לי שום דבר, איפה אני, מה אני, זה קצת מפחיד. את מבינה למה אני מתכוון?

פסוטה: אני מפחידה אותך.

מרדכי: לא "מפחידה", את יודעת, "פחד" – אבל זאת סיטואציה מלחיצה... מאוד חשוב לי להצליח.

פסוטה: כן... אני באמת לא יודעת מה לעשות איתך, מרדכי.

מרדכי: אני מרגיש שאנחנו לא לבד.

פסוטה: בוא נהיה יעילים.

מרדכי: רגע רגע, יש עוד נוכחות בחדר הזה.

פסוטה: (שמה לב שנכנס תופיק על גחוונו. רגע מבוכה) תופיק. מה אתה עושה פה?

תופיק: מסתכל, לא יודע.

פסוטה: זה לא לעניין.

תופיק: את רוצה שאני אלך? אני אלך.

פסוטה: (נזכרת במשהו ששכחה) אויש! אתה שם עליו עין? (מסמנת לתופיק שיישאר, יוצאת בשקט)

תמונה שנייה: מה מי מו

תופיק: מה אמרה לך? אוהבת ללקק זאתי, הא?

מרדכי: מי אתה?

תופיק: אוהבת? או לא?

(מרדכי מנסה להוריד את הפלנלית)

תופיק: (בצעקה) אל תוריד! (רגיל) היית שותה לה מהמימייה?

מרדכי: איפה היא, אה...?

תופיק: מי? זאת שבזוזוז? פסוטה? אהבתך, אה? צוחק, צוחק איתך... מה יש לך אֶתה?

מרדכי: מה זאת אומרת מה יש לי?

תופיק: אתה קשה, ראש קשה, מחפש ללכת רק איפה שקשה. נתנה לך הרבה חשמל, הא?

מרדכי: זה נחשב הרבה?

תופיק: (בזוזוז) תיזהר ממנה נורדכי, היא מסוכנת היום. אבל אל תראה אותה ככה, לב שלה כמו זהב, אתמול בלילה פמפם אותה פאפא, בגלל זה היתה איתך ככה, היא כבר לא יודעת מה יותר גרוע, שלא נוגע בה בכלל או מתי שפתאום בא לו עליה. דיברו איתך על כסף?

מרדכי: עוד לא הגענו לזה.

תופיק: כדאי מאוד שתסגור את הדברים האלה מראש, שלא יבואו אחר כך יגידו לך מה מי מו.

מרדכי: מה הולך כאן, מה רוצים ממני?

תופיק: רק רוצים שתרגיש טוב. תוריד, תוריד את הפלנלית. תוריד, אל תפחד.

(מרדכי מוריד ונדהם)

תופיק: Welcome, תופיק.

מרדכי: מה זה, איפה אנחנו?

תופיק: שששששש, אתה בחלל. (פאזזה) מצטערים שלא יכולנו ליידע אותך מראש.

מרדכי: מה? חלל-חלל?

תופיק: חלל-חלל.

מרדכי: איך הגעתי הנה?
תופיק: בזוזוט! רמון.
מרדכי: מי?
תופיק: לא דיברה איתך על רמון?
מרדכי: פלטה משהו.
תופיק: תיזוזהר מרדכי! בשבילך, פאפא רמון – אלוהים! כל מה שאתה רואה פה זה רמון. אני רמון. אתה רמון, פסוטה רמון, מוסמוס, הכול!
מרדכי: מוסמוס? (פסוטה חוזרת)
תופיק: לא ראית את מוסמוס? חכה, חכה, היא תשגע לך את הברכוניה.

תמונה שלישית: מחלקת עור ומין

פסוטה: למה הוא בלי הפלגלית?
תופיק: לא יודע, הוריד.
מרדכי: אני מצטער על ה... הוא קשור?
פסוטה: אל תיבהל. ממשיכים הלאה. (ללא נגע) אני עומדת ללחוץ לך על נקודה... במרכז הגולגולת... אם זה כואב...
מרדכי: זה דווקא נעים.
פסוטה: שששש... אני מגרה את האזור... אני מגרה... מה אתה מרגיש?
מרדכי: (בהנאה שקטה) לא יודע...
פסוטה: אוקיי – עכשיו, תאר לי בבקשה איזושהו מקום שעולה לך בראש... הראשון.
מרדכי: בית חולים נהריה. (חיוך)
פסוטה: בלי צנזורה.
מרדכי: (נמחק החיוך) בית חולים נהריה. (חוזר החיוך)
פסוטה: מה אתה רואה?
מרדכי: (לוקח שאיפה עמוקה) חברה שלי...
פסוטה: מה אתה רואה, לאן אתה לוקח אותי?
מרדכי: אמרתי, אני בחדר ההמתנה של בית חולים נהריה...
פסוטה: לא זכור לי שאמרת חדר המתנה.
מרדכי: אמרתי. האמת, אולי לא אמרתי.
פסוטה: אוקיי.
מרדכי: אור לבן, מחלקת עור ומין. (פאזזה. זז)
פסוטה: (בתפקיד האחיות) יש פה מרדכי?
מרדכי: כן, אני.
פסוטה: אתה הבעל של לאריסה, נכון?
מרדכי: בן זוג, מה זה משנה? נו היא בסדר?
פסוטה: קרו כמה דברים שאתה צריך לדעת.
מרדכי: היא בסדר? אני יכול להיכנס לראות אותה?
פסוטה: זה רק באישור רופא.

מרדכי: מה רופא?
פסוטה: או! יש לך מזל, הנה הוא, קח דבר איתו רגע.
תופיק: (הלו) מרדכי?
מרדכי: כן?
תופיק: שלום לך, מדברים מבית חולים (מהסה את סביבתו) שששששש...
מרדכי: קרה משהו?
תופיק: אשתך במצב קשה, אנחנו מבקשים שתגיע הנה מהר!
מרדכי: תגיד, אתם נורמלים? באנו להסיר נקודת חן, אמרתם שזה עניין קוסמטי —
תופיק: אני מבין שאתה נסער, כל אדם נורמטיבי היה מגיב בדיוק כמוך, במיוחד כשמדובר
בקרובים אלינו ביותר —
מרדכי: דוקטור, מה יש לה?
תופיק: במהלך האשפוז אצלנו אשתך נדבקה בפטרייה חכמה...
מרדכי: תגיד לי, על מה אתה מדבר?
תופיק: זו פטרייה שמפוררת את העור וגורמת לו לבעבע ולהירקב באופן בלתי הפיך. בשלב זה
הצוות נלחם למזער את הנזק. תראה אני לא אמרח אותך, הפרצוף הלך. אין פנים. כרגע אנחנו
מנסים לטאטא החוצה את הנבגים שנדבקו לשדיים ולגב.
מרדכי: מה זאת אומרת אין פנים?
תופיק: (משתהה) תראה —
מרדכי: עם מי אני דיברתי, בבקשה? אתה הרופא? זאת רשלנות, אני יכול לתבוע אתכם. מה
השם? (ץז)
פסוטה: (יוצאת מהמשחק) מה אתה אומר?
מרדכי: (חוזר לעשתונותיו) אין מה להגיד, זה היה מדהים. מפחיד.
פסוטה: אין לך מה לפחד, כשמבינים את העיקרון, דברים מתחילים להיפתח.
מרדכי: כן זה די חזק.
פסוטה: די חזק, אתה אומר.
מרדכי: לא, לא, זה היה (פאזזה) מאוד חזק. על מה זה עובד? אפשר לשאול?
פסוטה: חשמל... לא שמת לב?
מרדכי: כן, אבל אני מרגיש שיש פה משהו יותר עמוק.
פסוטה: (חבט של "וואלה") יפה, הבחנת בנקודה חשובה, אני מופתעת. פאפא אומר שהחשמל
זה הדבר הכי פחות חשוב בתהליך.
מרדכי: פאפא זה רמון?

תמונה רביעית: החדש והפראי

תופיק: (קורא מדף)
כשיצאנו לחלל ראינו לנגד עינינו את החדש והפראי
והייתי סכין צעיר המפלח את בתוליו האינסופיים של היקום.
כל כך חדש היה הכול.
ימים נהדרים עברתי לאחר התרסקותה הפתאומית של ספינת האם.

שייטתי לי לבדי בחליפה, שותה ממימייה ומלקק עובש מחלה חמוצה.
מחשבתי זרחה כלבנה, בבהירות אוברנית,
אך גופי שלי, מרק בשר ודם היה, כולו מרוסק לגמרי.
ללא זמן שייטתי, זוכר ולא זוכר, מתגעגע וחָדָל,
נזכר בצליל רחוק – חרק נחרך על פנס –
ומקווה שיתמזל מזלי למצוא פַּאינסוף עולם אחר ויפה.
טרם מצאתי, והלהט הפך בְּלֵאֵי והתקווה היתה לְסָרַח.
בכוחות אחרונים נטעתי את הגן הזה.
כמתז תשוקה סופי יצרתי אֶתכם לשעשוע, נתיני החיבורים.
נכון שאינכם דומים מאוד לאותם גופים בצקיים
הנאפים בצפיפות על קו החוף,
כפי שאני זוכר אותם עוד מְיָמֵי כטייס –
לא עלה בידֵי.
אם לא בני אדם אתם, היו לפחות נכדיו.
בואו לא נשקר לעצמנו. העולם שבראתי אכזר כקודמו.
היום ידעתי שכל עולם פוער תחתיו גיהנום המאיים לכולעו.
בְּגוֹף זָקֵן, גידולים־גידולים של אשם ושיבה, אני נכנע שוב לתשוקתי ומזמין גם אותך –
מרדכי, נכון? (חמלא מסמך) לשרת כאן ולשבת איתנו.
בידידות,
הקפטן הבורא, פאפא רמון.